

עין משפט
גב: בר מצוה

בז א ב מיי פ"ט מה'י
מכרה הלכה ד טו"ש"ע
ח"מ ק"ל טע"ד:
בז א ב מיי פ"ט מה'י
אשט ה' ז פ"ט
הלכה כ ופ"ט ה' כ ד פ"ט
ה' יא ופ"ט מהלכות מילה
ולה הלכה יא סגמ עשין מח
זל ופא טו"ש"ע א"ש"ע סימן
ע טע"ף ה ופ"ט פט טע"י ג
סע"ג כ טע"ף כה ופ"י קך
סע"ג ד וסימן קכ טע"י ו
טו"ש"ע ח"מ פ"י קט טע"ף
ג:

בז ד מיי פ"ט מה'י
נלות הלכה ד טו"ש"ע
ח"מ סימן זל טע"ד:
ג ה מיי שס פ"י הלכה ז
טו"ש"ע שס טע"ף ה:

גז ו מיי שס פ"י ה"א כו"ט
ופ"ט מה'י גלות הלכה
א ופ"ט סגמ עשין קנב
טו"ש"ע ח"מ פ"י כ טע"ף א
ובין זל טע"ף טו:
גב ז ח מיי פ"ט מהלכה
מוזל ומוק הלכה כ
סגמ עשין מ טו"ש"ע ח"מ
סימן שפט טע"ף ז:
גג ז מיי שס פ"י ופגמ שס
טור ש"ע שס טע"ף ז:

פסקי ר"ד

ורשב"ג כרבנן ולקמן פסקי
הלכה כאבא שאול: הווא
דהוה בשבחה דר' מאיר
דהוה מובין ארעתא ובי
עבדי ולא שבקיה ר' מאיר
איתחוי ליה בחלמיה אנו
להרוס גבולות אבא
לא אשטא אבא דרבי הולמנא
לא מעלין ולא מורדין:
והווא דהוה בשבחה
דרבי: להו דהוה מובין ארעתא
ובין תורי ולא אבא ליה מלי
מדי דתניא א"ר יוסי מלי
לא קראתי לאשתי אשתי
ולשורי שורי אלא לאשתי
ביתו ולשורי שדי: הנהו יתמי
דהוה סמיכי גבי הווא סבלא
הווא להו תורתא שקלא
זביתא נהיליהו אתו קרובים
לקמיה ר' נתן אמרו ליה
מאי עבדיה דמובנא מי מי
מינה אותה אפוטרופא עליהן
אמר להו יתומים שמכחו
אצל ב"ה תן והוה אייקר
ברשותא דלקוח אייקר והוה
לא נקיש יתמי דמי אמר
להו א"ר היינו דרב ניהלא
בר אידי דאמר רב ניהלא
בר אידי אמר שמאל נכסי
יתומים הרי הן הקדוש ולא
מיקנא אלא ככפסא: משוך
פירי מיתמי אייקר היינו ר' יוסף
ניהלאי זול לא יהא כח הדיוט
חמור מכה הקדש פי' ואין
הלוקה יכול לתווו בו וכן
שמשך: אימישבו להו פירי
ליתמי אייקר לא יהא כח
הדיוט מכה הקדש
ואין המוכר יכול לתווו בו.
זול כסבור למימר היינו דרב
ניהלאי א"י והיתומים נקישו
לתווו בהן אמר להו רב
ששת את רעה אלה וליה
דוימנין דמיצרכי פירי ליה
דיחיי להו בהקפעה דזריע
זוהי יחייב ותי דמיא עצמו
זול לא יהא כח הדיוט חמור
מכה הקדש ויכולין היתומים
לתווו בהן אייקר סבור מינה
היינו דרב ניהלאי ואין המוכר
יכול לתווו בו אמר להו ר'
שישא בריה דרב אידי ורעה
היא לדידהו דאתא למימר
להו גשרפו חיטין בעלייה
ולא יטרח להצילם אבל אם
נאמר שהמוכר יכול לתווו
בו אם ירעה מפני שהוא
משכח יטרח ויצילם כי הוא
סבור להרויח בהן היכו להו
זוהי ליתמי אייקר לא יהא
כח הדיוט חמור מכה הקדש
ויכולים לתווו בהן זול סבור

גב:

דאתו למימר זהו גשרפו חיטכם בעלייה. הקשה קונטרס וכי גשרפו יחזרו בהן כמו בזול וי"ל^א כיון דבשרוש יתמי^ב אייקור מסתבדא דבשרוש נמי גשרפו ולי"ט לעיל דלאמר משוך פירי מיתמי אייקר היינו דרב חנינאי והדרי זהו יתמי הא רעה

הוא לגבייהו דלאמרו להן הלוקחין גשרפו חיטכם בעלייה וי"ל דנעשים הלוקחים שומרי שכן כיון^ג דיכולים לאוכלל ולעשות זהם כל חפסם כדלמרינן זהאומנן (ג"מ דף פא.) הלוקה כלי מצית האומנן לגשרו לבית חמיו ונאנס זהליכה חייב צחורה פטור מפני שהוא כנושא שכן אלמא צחורה הו' כנושא שכן דהואיל ומהנה מהנה: **לברגא**, פירש בקונטרס לפיוסי כרגא דיתמי כו"ט משמע דלאשר לורכי היתומים^ד צעי הכרוה וקשה דצ"י פוס היתומים (עפ"י דף גב.) כי שום לרב אפי דלאמר אין נוקקין לנכסי יתומין אלא א"כ ריבית כו' ממתני' דסוה היתומין^ה לוקמה ללאר לורכי יתומים^ו דר מצעל חזו לכך נראה^ז דהלכה ככרגא ומונות וקצורה דלשה וצנות^ח: **ולקבורה**, הא פשיטא דלין ממתינים לקבור

הניזקין פרק חמישי גיטין

גשרפו חיטכם בעלייה. שרי קניתם צעלייה. הכי דהא גבי גרשומא דיתמי אמרינן לא יהא כח הדיוט חמור מהקדש לאו מילתא הוא דכיון דלענין חזרה לאו בשרוש מוכר הוא לענין דליקה נמי לאו צרשותיה קיימא דהאי דגבי הדיוט מוקמינן לה צרשות מוכר דליקה היינו טעמא

דהיא הנאה דקיימא צרשותיה לחזרה: **אכרוהא**, שמכריזן שלשים יום^א וקרקע פלוני יואל לימכר צב"ד: **דמוזנא ארעה**, דיתמי לפיוסי כרגא דיתמי וחצנה צלא אכרוהא מפני שגבתי המלך נמוך: **מוזנינן צלא אכרוהא**, לפי שאין פנאי: **אמר להו**, רב נחמן: **כי היכי דנשטמנן מיליה**, ולוךך היתומים הוא שיהא נראה כלדם חשוב: **ולא אמיד**, אינו עשיר לעשות יציאות הללו משלו ומשל יתומים הוא עושה וסמס עשיר ואומדים אותו בני אדם זה ככה וזה ככה אבל עמי אין אדם אומדו. א"נ דלא אמיד לבני אדם שיהא עושרו ראוי ליציאות הללו: **והא קמפסידו**, נכסי היתומים שאינו מפרנסם הקרקעות כראוי להם וקוץ צילנות: **ומשום שבעה**, דרמיית עליה לבסוף לא ממנע מתחילה שרי ההנהו זה: **מלתא צעמא הוא דעשה**, גבי צב"ד טענה חסד היא שזו עושה לצ"ד לקבל צדיקה ולטרוח לפני יתומין ואפי לאמנועי מעיקרא מלקבל עליו: **מלתא צעמא הוא דעמדו להדי**, דברי אהבה ורעות היה צנייהם ולא הנאת ממון כל כך: **בתנאי המעמא**, טהרותיו של חזרו כגון טרומה: **וסמדע**, טרומה בחולין של חזרו ומפסידו שאוסרו לורים זרין ללמכור לכהנים בזול: **והמנסך**, יין חזרו בגמר'א מפרש לה: **צגוג פטור כו'**, צגמ"א אמר טעמא: **פטור מתשלומין**, **גמ' מנסך ממס**, שכך צדו למוכו לשם ע"ז וכן הימה עבודתן: **מערב**, יין נסך ציין כשר של חזירו ואסרו בהנאה: **קס ליה צדינה מיינה**, לה מזי למתיב צמתיתין אמוד חייב צתשלומין דהא עובד עבודת כוכבים הוה ונסקל: **דאגסה**, ע"מ לגזולו: היינו

תניא רבי אליעזר בן יעקב אומר זה וזה ישבע והלכה כדבריו תני רב תחליפא בר מערבא קמיה דר' אבהו אפוטרופוס שמינהו אבי יתומים ישבע מפני שהוא נושא שכר אמר ליה את אייתת קבא וכיילת ליה אלא אימא מפני שהוא כנושא שכר: **בתנאי**^א המטמא והמדמע והמנסך בשוגג פטור במזיד חייב: **גמ'** איתמר מנסך רב אמר מנסך ממש ושמואל אמר המערב מ"ד מערב מ"ט לא אמר מנסך אמר לך מנסך קם ליה בדברה מיניה ואידך כדרבי ירמיה^ב דא"ר ירמיה^ב משעת הגבהה הוא דקנה מתחייב בנפשו לא הוי עד שעת ניסוך ולמאן דאמר מנסך מ"ט לא אמר מערב אמר לך מערב היינו

ששומר השור שלא יאמרו. ט"ק. ז"ל. ד"א. כ"ד. מהגבהה צורך אכילה. ט"ק. הל"ה. כ"ז. וכיון דאניסוך לא מתיחייב בנפשו הוא, האגבהה נמי לא מתיחייב. ט"ק. כ"ד. דא"ר לניסוך בלא הגבהה. והא דאמר בע"ז דבשכשך בעלמא אסור היינו מרבנן, ואניסוך דרבנן לא גזרו לחיובי. ט"ק. הל"ה. ט"ז. דאמרי משעת הגבהה קניא. ט"ק. הל"ה.

לי שיהו ומכסי מיתמי אמר להו כי היכי דלישתמנן מיליה קאכיל ושתו ולא אמוד אמור מציאה אשכח ורובן שמינהו אבי יתומים שכיון הוא שאמנועי עליהן אין כח בצ"ד לטלו קא מפסיד שאינו מתקסן בהן כראוי והקרקעות נפסדות אמר להו איתוו לי סהוי דאמרו ר' הונא חברין משמיה דרב אפוטרופא דמפסידו מסלקי ליה והלכתא תוהי ואמרי וברוחא מיהו דמסלקי ליה משביעים ליה והאי דאפסקא הלכתא ולא משביעין ליה ה"מ היכא דלא אישתכח עליה פטורא אבל היכא דאישתכח עליה פטורא מסלקי ליה. אפוטרופוס שמינהו אבי יתומים ישבע מ"ט דאי לאו דאית ליה הנאה מיניה לא הוה ליה אפוטרופא ומשום שבועה לא אתי לאימונעי מינהו ב"ד לא ישבע מיילת בעלמא דעביד לבי דינא ואי רמית עליה שבועה אתי לאמונעי אבא שאלו אמר חילוף הדרבים מינהו ב"ד ישבע מ"ט בההוא הנאה דקניפי (מינהו) עליה קלא דאיניש מהימן הוא וסמכי עליה בי דינא משום שבועה לא אתי לאמונעי מינהו אבי יתומים לא ישבע מילתא בעלמא הוה דעבדי איניש אהרדי ואי רמית עליה שבועה אתי לאמונעי אמר בר חנן בר אמי אמר שמואל הלכה כאבא שאול תניא ר' אליעזר ב"י אליעזר ב"י קני ונהלכה כמותו בכל מקום הימ היכי פלי אסקי אמוראי הלכתא אבל הכא כיון דפסק שמואל הלכה ככמואל עברי. ואע"ג דתניא והלכה כדבריו וק"ל (ב"ב קל:) אין למדין הלכה מפני משנה אפסק אמוראי סמכינן כתב ר' יצחק זיל והני מילי בטענת שקא אבל בטענת רבי משביעין ליה כגון הדגלי יתמי וטעני טענת ברי עליה ואיהו כפר כגון האי דרמי משבועה ודברי טעם הן דדוקא משבועת האפוטרופין פטרוהו שהוא בלא טענת ודאי. ואלו נשבעין שלא בטענת השותפין והאפוטרופין וכו' ואמרי' מאי שבעה טענה [בטענת] דאי אלא בשבעת ספק אבל בטענת דמי ודאי הוה ככל אדם ואינו נפטר משבועה: המטמא והמדמע וכו' פי' כי טימא תרומתו של כהן והפטירה לגמרי דהו לא חזיא לאכילה או תרומתו של חבירו חזי לאוכל ולחייב כשהוא גורם לו למכור בזהו לטמאיש שיאכלו אותם בימי טומאתם. ומדמע שהוא מערב תרומה בחולין וגורם לו שצריך למיכור כהניסו בוול דברי תרומה. ומנסך רב (אשכ) אמר מנסך ממש שהגביה בכלי של יין וניסך ממנו לחייב בעבודת כוכבים ואסור כולו בהנאה ושמואל אמר מערב שלקח יין נסך ועירב בינו של ישראל ואסר. ורב דאמר מנסך ממש אע"ג דקם ליה בדברה מיניה סבר לה כו' ירמיה דאמר משעת הגבהה הוא דקניה ומתיחייב בנפשו לא הוי עד שעת ניסוך הלכן אין באין כהא וחיובין לשלם כל אלה אם עשה בשוגג פטור ואם עשה במרד חייב בהכנס שפגלו הקרבן כגון ששחטו או ששעו אחת מעבודת הדם או קבלו או הלכה או זריקה על מנת לאוכלן חזין ולזנו או חזין למקומו אם היו מודיקין שחקרבן

מסורת הש"ס

א) ג"מ קח: כמותו פ. ק.;
ב) כמתי למה מדירה ועי'
רש"י א) חולין מהל' ד) ז"ק
ח"ק, ט) כנשי כנשי"ף סוף
והרי הם כנשותם ונשותם
שפיר, ו) ענין כל:
ז) לקמן ג.א. ט) ועי'
רש"י ט) ענין ז"ב קל:
מה ז"א: ז) שם ל.א.

מוסף רש"י
חובא בעמוד הבא

מוסף תוספות

א. דהתם הפירות בעין וכוליה לומר קחו פירותיכם, אבל אם גשרפו הפירות, לא רצו לגרוס כי"ב כח המוכר. מוס' הל"ה. ג. לחזרה אי. ב. דקודם דאייקך היו ברשותם. מוס' הל"ה. ד. ד[כל] הני מילי לצורך תובנים. מוס' ג"מ קח: ד"ה מונקין. ה. כהנו לחשיב בפרק הגויקין לעיל (ב). מוכרים שדוחיקין לקנות להם מגילה וצדיק ושופר וכו'. מוס' ג"מ ש. א. ל' יום ומכריזין כו'. מוס' ממות פ. ד"ה לנכא. ואם אין נוקקין מלפרוע שאר חביות, היכי משכחת לה הכרה, כי בשטר שיש בו רבית לא יתנינו עד שיכריזו. ומאי קשיא ליה. מוס' הל"ה ממות פ. ד"ה נכגא. ז. שצריכי הכרה. מוס' ג"מ ש. א. דלכל צרכי יתומים מובינין בלא אכרוהא. מוס' הל"ה. ט. דעל היתומים לפרוע כסף גולגולתא כמו שפשה הבעל בחייו בכלל מזוני הוה. מוס' הל"ה. י. דאטו יהיה בלא מוטל באשפה כל ימי הכרוה. מוס' ג"מ קח: ד"ה מונקין. יא. כשבא בע"ח לגבות חובו. מוס' הל"ה. ט. ב. שלא תהא מכשילו לעתיד. מוס' ממות פ. ד"ה ולקפוייה. יב. והלכה כמותו בכל מקום. מוס' ח"מ ר"ח. ד. כיון דאמוראי פסקי דלא כותיה, לית הלכתא כותיה. אע"ג. מוס' הל"ה. ט. מעמידין הון הפני אפוטרופין ומעידין להן מועד אפוטרופין ומשלין ליה מועד דהי הור נח משלם מן העליה, ודארינן מעלית (ד)מאן, ר' יוחנן אמר. רש"י. ט. אלא אי"פ ששע האפוטרופוס שמתר שור, ו' משה. מוס' הל"ה. ז. דאם לא היתה זאת הטענה [ו]היה פושע. מוס' ג"מ ש. י. ח. מוס' ז"ק מכו: כדי שישמור השור וכן צ"מ מכו: שלא ידוק משרוס. (ז"א מה סומת מוס' שפנינו). ט. דטוב היה להם שלא היה להם השמירה. מוס' ג"ק. ז"ל. א. אם יש לו להתחייב בפשיעה ממנע ולא עברי. מוס' הל"ה. כ. ד[וא] אמר' בירושלמי אדם כמריח עצמו מן השבועה ואין אדם מבריה עצמו מן התשלומין לפי שאין אדם רוצה שבשביעוהו בחנם, אבל נראה להם דין שישלם מה שפישע בשלהם. מוס' הל"ה. כב. דאמר מינהו ב"ד ישבע. מוס' ז"ק ל. ד"ה דלי. כג. כלומר לא ימונע שבביל כל אה היה זקוק לפרוע אם יפישע דשמה הוא שנחשב בכך לנאמן כשבי"ד ממנין אותו. מוס' ז"ק ל. ד"ה דלי. כד. שאין זה שבביל תקנת יתומים. מוס' ז"ק ל. ד"ה דלי. כה. ואין נחשב אלא כשומר בעלמא

א. דהתם הפירות בעין וכוליה לומר קחו פירותיכם, אבל אם גשרפו הפירות, לא רצו לגרוס כי"ב כח המוכר. מוס' הל"ה. ג. לחזרה אי. ב. דקודם דאייקך היו ברשותם. מוס' הל"ה. ד. ד[כל] הני מילי לצורך תובנים. מוס' ג"מ קח: ד"ה מונקין. ה. כהנו לחשיב בפרק הגויקין לעיל (ב). מוכרים שדוחיקין לקנות להם מגילה וצדיק ושופר וכו'. מוס' ג"מ ש. א. ל' יום ומכריזין כו'. מוס' ממות פ. ד"ה לנכא. ואם אין נוקקין מלפרוע שאר חביות, היכי משכחת לה הכרה, כי בשטר שיש בו רבית לא יתנינו עד שיכריזו. ומאי קשיא ליה. מוס' הל"ה ממות פ. ד"ה נכגא. ז. שצריכי הכרה. מוס' ג"מ קח: ד"ה מונקין. יא. כשבא בע"ח לגבות חובו. מוס' הל"ה. ט. ב. שלא תהא מכשילו לעתיד. מוס' ממות פ. ד"ה ולקפוייה. יב. והלכה כמותו בכל מקום. מוס' ח"מ ר"ח. ד. כיון דאמוראי פסקי דלא כותיה, לית הלכתא כותיה. אע"ג. מוס' הל"ה. ט. מעמידין הון הפני אפוטרופין ומעידין להן מועד אפוטרופין ומשלין ליה מועד דהי הור נח משלם מן העליה, ודארינן מעלית (ד)מאן, ר' יוחנן אמר. רש"י. ט. אלא אי"פ ששע האפוטרופוס שמתר שור, ו' משה. מוס' הל"ה. ז. דאם לא היתה זאת הטענה [ו]היה פושע. מוס' ג"מ ש. י. ח. מוס' ז"ק מכו: כדי שישמור השור וכן צ"מ מכו: שלא ידוק משרוס. (ז"א מה סומת מוס' שפנינו). ט. דטוב היה להם שלא היה להם השמירה. מוס' ג"ק. ז"ל. א. אם יש לו להתחייב בפשיעה ממנע ולא עברי. מוס' הל"ה. כ. ד[וא] אמר' בירושלמי אדם כמריח עצמו מן השבועה ואין אדם מבריה עצמו מן התשלומין לפי שאין אדם רוצה שבשביעוהו בחנם, אבל נראה להם דין שישלם מה שפישע בשלהם. מוס' הל"ה. כב. דאמר מינהו ב"ד ישבע. מוס' ז"ק ל. ד"ה דלי. כג. כלומר לא ימונע שבביל כל אה היה זקוק לפרוע אם יפישע דשמה הוא שנחשב בכך לנאמן כשבי"ד ממנין אותו. מוס' ז"ק ל. ד"ה דלי. כד. שאין זה שבביל תקנת יתומים. מוס' ז"ק ל. ד"ה דלי. כה. ואין נחשב אלא כשומר בעלמא

מנהרג ששומר השור שלא יאמרו. ט"ק. ז"ל. ד"א. כ"ד. מהגבהה צורך אכילה. ט"ק. הל"ה. כ"ז. וכיון דאניסוך לא מתיחייב בנפשו הוא, האגבהה נמי לא מתיחייב. ט"ק. כ"ד. דא"ר לניסוך בלא הגבהה. והא דאמר בע"ז דבשכשך בעלמא אסור היינו מרבנן, ואניסוך דרבנן לא גזרו לחיובי. ט"ק. הל"ה. ט"ז. דאמרי משעת הגבהה קניא. ט"ק. הל"ה.

ששומר השור שלא יאמרו. ט"ק. ז"ל. ד"א. כ"ד. מהגבהה צורך אכילה. ט"ק. הל"ה. כ"ז. וכיון דאניסוך לא מתיחייב בנפשו הוא, האגבהה נמי לא מתיחייב. ט"ק. כ"ד. דא"ר לניסוך בלא הגבהה. והא דאמר בע"ז דבשכשך בעלמא אסור היינו מרבנן, ואניסוך דרבנן לא גזרו לחיובי. ט"ק. הל"ה. ט"ז. דאמרי משעת הגבהה קניא. ט"ק. הל"ה.

לי שיהו ומכסי מיתמי אמר להו כי היכי דלישתמנן מיליה קאכיל ושתו ולא אמוד אמור מציאה אשכח ורובן שמינהו אבי יתומים שכיון הוא שאמנועי עליהן אין כח בצ"ד לטלו קא מפסיד שאינו מתקסן בהן כראוי והקרקעות נפסדות אמר להו איתוו לי סהוי דאמרו ר' הונא חברין משמיה דרב אפוטרופא דמפסידו מסלקי ליה והלכתא תוהי ואמרי וברוחא מיהו דמסלקי ליה משביעים ליה והאי דאפסקא הלכתא ולא משביעין ליה ה"מ היכא דלא אישתכח עליה פטורא אבל היכא דאישתכח עליה פטורא מסלקי ליה. אפוטרופוס שמינהו אבי יתומים ישבע מ"ט דאי לאו דאית ליה הנאה מיניה לא הוה ליה אפוטרופא ומשום שבועה לא אתי לאימונעי מינהו ב"ד לא ישבע מיילת בעלמא דעביד לבי דינא ואי רמית עליה שבועה אתי לאמונעי אבא שאלו אמר חילוף הדרבים מינהו ב"ד ישבע מ"ט בההוא הנאה דקניפי (מינהו) עליה קלא דאיניש מהימן הוא וסמכי עליה בי דינא משום שבועה לא אתי לאמונעי מינהו אבי יתומים לא ישבע מילתא בעלמא הוה דעבדי איניש אהרדי ואי רמית עליה שבועה אתי לאמונעי אמר בר חנן בר אמי אמר שמואל הלכה כאבא שאול תניא ר' אליעזר ב"י אליעזר ב"י קני ונהלכה כמותו בכל מקום הימ היכי פלי אסקי אמוראי הלכתא אבל הכא כיון דפסק שמואל הלכה ככמואל עברי. ואע"ג דתניא והלכה כדבריו וק"ל (ב"ב קל:) אין למדין הלכה מפני משנה אפסק אמוראי סמכינן כתב ר' יצחק זיל והני מילי בטענת שקא אבל בטענת רבי משביעין ליה כגון הדגלי יתמי וטעני טענת ברי עליה ואיהו כפר כגון האי דרמי משבועה ודברי טעם הן דדוקא משבועת האפוטרופין פטרוהו שהוא בלא טענת ודאי. ואלו נשבעין שלא בטענת השותפין והאפוטרופין וכו' ואמרי' מאי שבעה טענה [בטענת] דאי אלא בשבעת ספק אבל בטענת דמי ודאי הוה ככל אדם ואינו נפטר משבועה: המטמא והמדמע וכו' פי' כי טימא תרומתו של כהן והפטירה לגמרי דהו לא חזיא לאכילה או תרומתו של חבירו חזי לאוכל ולחייב כשהוא גורם לו למכור בזהו לטמאיש שיאכלו אותם בימי טומאתם. ומדמע שהוא מערב תרומה בחולין וגורם לו שצריך למיכור כהניסו בוול דברי תרומה. ומנסך רב (אשכ) אמר מנסך ממש שהגביה בכלי של יין וניסך ממנו לחייב בעבודת כוכבים ואסור כולו בהנאה ושמואל אמר מערב שלקח יין נסך ועירב בינו של ישראל ואסר. ורב דאמר מנסך ממש אע"ג דקם ליה בדברה מיניה סבר לה כו' ירמיה דאמר משעת הגבהה הוא דקניה ומתיחייב בנפשו לא הוי עד שעת ניסוך הלכן אין באין כהא וחיובין לשלם כל אלה אם עשה בשוגג פטור ואם עשה במרד חייב בהכנס שפגלו הקרבן כגון ששחטו או ששעו אחת מעבודת הדם או קבלו או הלכה או זריקה על מנת לאוכלן חזין ולזנו או חזין למקומו אם היו מודיקין שחקרבן